

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 sierpnia 2023 r.

sprawy **J.S.**

skazanego wyrokiem łącznym

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 1 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 1945/22

utrzymującego w mocy

wyrok łączny Sądu Rejonowego w Stargardzie, VII Zamiejscowego Wydziału

Karnego z siedzibą w Pyrzycach

z dnia 7 lutego 2022 r., sygn. akt VII K 299/21

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego J.S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział w Pyrzycach z dnia 7 lutego 2022 r., sygn. akt VII K 299/21, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym przed dniem

24 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączono skazanemu karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym w sprawie o sygn. akt IV K 45/17 oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem w sprawie o sygn. akt VI K 336/18 i wymierzono mu jedną karę łączną 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, dokonano zaliczenia na poczet kary łącznej okresu dotychczas odbytej kary w sprawie IV K 45/17, uznano, że pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w łączonych wyrokach podlegają odrębnemu wykonaniu i umorzono postępowanie co do kar wymierzonych wyrokami opisanymi w punktach od 1 do 8 i 10.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez skazanego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 1 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 1945/22, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości na korzyść skazanego i zarzucając:

„1) rażące naruszenia prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym do 24 czerwca 2020 r.) oraz przepisów o karze łącznej wprowadzonych ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz uroszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu z związku z wystąpieniem COVID-19, poprzez zastosowanie przepisów względniejszych wyłącznie co do ich formy z pominięciem ich treści i przyjmowanych zasad interpretacyjnych;

2) rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, tj. art. 85a k.k. i 86 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r.) poprzez ukształtowanie wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie kumulacji, podczas gdy prawidłowe zastosowanie dyrektyw wymiaru kary, należycie uwzględniające i nadające odpowiednie znacznie warunkom osobistym skazanego, powinno prowadzić do ukształtowania w niniejszej sprawie kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji, względnie asperacji”.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Pyrzycach wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Pierwszy z zarzutów kasacji dotyczący rażącego naruszenia prawa materialnego, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., uznać należało za bezzasadny. Podkreślić należy, że wskazane przepisy nie były podstawą rozstrzygnięcia zaskarżonego kasacją wyroku Sądu odwoławczego, ten bowiem kontrolował jedynie wyrok wydany w I instancji, utrzymując go w mocy, a zatem nie stosował przepisów prawa materialnego. Zaskarżone przepisy były zaś podstawą wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy. Okoliczność powyższa samoistnie przesądza o niezasadności zarzutów, albowiem skoro Sąd Okręgowy nie stosował zaskarżonych przepisów, to tym samym nie mógł dopuścić się rażącego ich naruszenia. Rozpoznając wniesioną w sprawie apelację Sąd odwoławczy odniósł się wszakże także do kwestii prawidłowości postąpienia Sądu I instancji w zakresie wyboru trybu łączenia kar w ramach kary łącznej, zatem podnoszenie w kasacji zarzutu naruszenia prawa materialnego stanowi w istocie niedopuszczalną próbę wywołania kolejnej, trzeciej instancji kontrolnej. Niezależnie od powyższego dostrzec trzeba, że w uzasadnieniu kasacji skarżący wskazał, iż korzystniejsze dla skazanego byłoby zastosowanie przepisów sprzed 23 czerwca 2020 r. z pominięciem przepisów wprowadzonych

tw. ustawą covidową, natomiast właśnie taki stan prawny zastosował Sąd Rejonowy, a następnie zaakceptował Sąd Okręgowy. Uprzednio obowiązujące przepisy sprzed 24 czerwca 2020 r., a więc sprzed tzw. ustawy covidowej z dnia 19 czerwca 2020 r. (aktualnie obowiązującej), umożliwiały łączenie kar orzeczonych wyrokami łącznymi i dopuszczały zasadę pełnej absorpcji. Obrońca nie przedstawił żadnego wyjaśnienia niezasadności wyboru przez Sądy orzekające tego stanu prawnego i ewentualnej zasadności wyboru innego. Argumentacja kasacji sprowadza się w istocie do podważenia ustaleń faktycznych w sprawie i wymiaru kary. Obrońca skupił się bowiem przede wszystkim na nierzetelnym rozważeniu danych osobopoznawczych skazanego, uzyskanych m.in. z nieprawidłowo – jego zdaniem – sporządzonej opinii o skazanym z zakładu karnego oraz zakwestionował przyjęcie zasady kumulacji przy wymiarze kary. Tego rodzaju argumentacja nie mieści się jednak w zarzucie naruszenia prawa materialnego, a w dodatku została już rzetelnie rozważona przez Sądy obu instancji.

Kolejny zarzut w zakresie rażącego naruszenia prawa materialnego, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, tj. art. 85a k.k. i 86 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r.) poprzez ukształtowanie wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie kumulacji, również należało uznać za bezzasadny, a przy tym niewłaściwie zredagowany. Poprzez ten zarzut obrońca tak naprawdę kwestionuje rażącą niewspółmierność kary, nie zaś naruszenie prawa materialnego, skoro uznaje, że niewłaściwie wybrano zasadę łączenia kar w świetle warunków osobistych skazanego. Sądy obu instancji rzetelnie uzasadniły okoliczności, dla których należało zastosować w przedmiotowej sprawie zasadę kumulacji, w głównej mierze ze względu na wielokrotną karalność skazanego i uzasadnienie to nie budzi zastrzeżeń.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej. W istocie kasacja, choć formalnie dopuszczalna z uwagi na

skonstruowane zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego, sprowadza się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary, co jest niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy, zgodnie z ogólną regułą postępowania kasacyjnego, postanowił obciążyć skazanego kosztami tego postępowania. Okoliczności sprawy, w tym posiadanie obrońcy z wyboru i obciążenie J.S. kosztami postępowania rozpoznawczego w obu instancjach, nie dawały podstaw do zastosowania wyjątku od tej reguły. Odnosząc się przy tym do wniosku skazanego o „*zwolnienie od kosztów, umorzenie orzeczonych kosztów, z uwagi na niedostatek*”, zawartym we wniosku o uzasadnienie przedmiotowego wyroku, wskazać należy, że kwestia kosztów procesu została już prawomocnie rozstrzygnięta, a zatem wniosek skazanego złożony do Sądu Najwyższego w tej sprawie o zwolnienie od kosztów jest spóźniony. Wniosek skazanego o umorzenie kosztów sądowych może być natomiast złożony do sądu prowadzącego postępowanie wykonawcze.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

(kf)

[ms]